

KERK & Leven

43 2202

WEEKKRANT
26 OKTOBER
JAARGANG 83
EDITIE 4512

45752569
DE RYCKE FILIP
DORP 22
1730 MOLLEM

BOLLEBEEK
MERCHTEM
MOLLEM

R

PASTORALE ZONE DE BRON - MERCHTEM

1740_A/Res-528/70/1

WWW.KERKENLEVEN.BE

P900720 | AFGIFTEKANTOOR: 2099 ANTWERPEN X | AFZENDER: HALEWIJNLAAN 92 — 2050 ANTWERPEN

Laten we het eens over Allerheiligen hebben

Laten we het eens over de heiligen hebben. Hun gezamenlijk feest op 1 november steekt misschien wat bleek af tegen de dagenlange drukte rond Allerzielen: de graven worden schoongemaakt, versierd met bloemen, gekeurd door bezoekers. De verering van de doden is dan ook een veel ouder gebruik dan het christelijk vieren van de heiligerkonden. En zijn er vandaag in onze gesecculariseerde samenleving, nog veel mensen die aankloppen bij de heilige Rita of Antonius? Vieren ze de naamdag van hun patroonheilige? In het Credo zeggen we te geloven in 'de gemeenschap van de heiligen' en dat gaat over vele duizenden, vooral onbekende, mannen en vrouwen. Uiteraard moet dat niemand ervan weerhouden om tot die gemeenschap te bidden.

Geliefd door een 'ketter'

Bekijkt men de lange naamlijsten, dan valt op dat de vrouwelijke heiligen een minderheid vormen (begrijpelijk gezien de tijdsgeest) en dat ook gehuwde heiligen zeldzaam zijn. Tot die uitzonderingen behoren de ouders van de heilige Theresia van Lisieux: Marie-Azélie Guérin en Louis Martin die door paus Franciscus heilig werden verklaard. En zo belanden we bij de dochter van Marie en Martin: de jonggestorven karmelietes die pastoor Filip en ik voor dit artikel uitkozen omdat wij – en vele anderen – haar zeer bijzonder vinden. Haar boek *Geschiedenis van een ziel* werd in 40 talen vertaald. Er werd ook veel over haar gepubliceerd en ze heeft bewonderaars van wie men dat niet zou verwachten. Neem wijlen professor Etienne Vermeersch, die de jezuïetenorde verliet en atheïst werd, waarna hij zijn scherpe kritiek op kerk en geloof niet onder stoelen of banken stak. Maar in het boek 'De ketter en de kerkvorst' dat een lang gesprek weergeeft tussen (ketter) Vermeersch en (kerkvorst) André Leonard (gewezen aartsbisschop van België) zei Vermeersch over Theresia: 'Ik hou zoveel van haar omdat ze voortdurend getwijfeld heeft. De laatste jaren van haar leven dacht ze dat er na het leven alleen nog een donkere nacht zou zijn.' De bisschop deelde die liefde en vertelde dat Theresia zich zodanig verscheurd voelde dat ze met een kleine priem in de deur van haar kloostercel graveerde: 'Jezus, jij bent de enige liefde van mijn leven.' (...) Ze wilde haar geloof belijden ook al voelde ze helemaal niets meer.

Kerstgeschenk in schoentje

Opmerkelijk is ook dat schrijfster Kristien Hemmerrechts, die niet vijandig tegenover het katholicisme staat, maar zich wel ongelovig noemt, in haar boek 'Kleine zielen' vertelt over een klein meisje dat in Lisieux compleet in de ban van Theresia geraakt. In de archieven van de Karmel van Lisieux zijn ook veelzeggende verhalen te vinden over het karakter van de jonge heilige. Een daarvan gaat over haar omgang met een lastige medezuster. Theresia moest op haar tanden bijten om niet van haar weg te lopen. Maar ze gaf niet op. In een brief aan haar overste schreef ze: *Ik bad niet alleen veel voor haar, maar deed alles voor haar alsof ze mijn beste vriendin was.* Dat lukte omdat ze in die zuster Jezus leerde te zien. En ze deed het zo goed dat die zuster ervan overtuigd was dat Theresia een boon voor haar had.

Ook als tiener vond Theresia de kracht om met pijnlijke dingen om te gaan. Dat blijkt uit een voorval tijdens een kerstnacht. Na de nachtmiss mocht Theresia als jongste van het gezin van 9 kinderen, voor de laatste keer (ze was bijna 14) een geschenk uit haar klaargezette schoen halen. Ze stond op de trap toen ze haar vader in de woonkamer hoorde zeggen: 'Het is eindelijk de laatste keer dat we dit circus moeten opvoeren.' Het kwam hard aan: Theresia had zich immers kinderlijk verheugd op dat 'laatste schoentje'. Haar zus Celine zag haar ontgoocheling en raadde haar aan even tot rust te komen. Maar dat bleek niet nodig te zijn. Theresia beschreef later hoe ze plots de kracht kreeg om zich niet kinderachtig aan te stellen. Ze noemde het een mirakel waardoor ze het kerstgeschenk opgewekt uit het schoentje haalde en blij aan haar vader kon tonen. De plots 'volwassen' Theresia had begrepen dat hij zich na de nachtmiss en met al die drukte in huis, erg moe voelde. En dan zeg je wel eens zo iets. Meer was er niet aan de hand geweest.

Lange sterventijd

Er is natuurlijk veel meer over Theresia te vertellen. Ze leed aan tuberculose waarvoor toen nog geen doeltreffende behandeling bestond. Ze doorstond zware pijn aanvallen die ze, op verzoek van de priorin, zonder morfine moest doorstaan. Ze doorworstelde een lange sterventijd en leefde tot kort voor haar dood in een martelende duisternis. Vergeleken met haar indrukwekkende

Op 3 januari 2023 zal het 150 jaar geleden dat Theresia van Lisieux geboren werd. Het zal plechtig herdacht worden. En de UNESCO voegt haar verjaardatum toe aan de kalender van speciaal te herdenken dagen. Theresia stierf toen ze 24 jaar was.

naamgenote Theresia van Avila, wordt ze vaak 'de kleine Theresia' genoemd. Terwijl ze dat helemaal niet is. Ze koos wel voor wat ze *de kleine weg* noemde, maar introduceerde daarmee een spiritualiteit vanuit het besef dat geloof geen verdienste is maar

een genade. Dat en nog meer, maakt haar tot één van de grootste heiligen van deze tijd. Niet voor niets bevorderde paus Johannes Paulus II haar in 1997 tot kerkleraar. **FDR en TS**

5 OP DE VOORGROND EEN LAATSTE MOMENT IN GODS HANDEN

De traditie van de Kerk kent de laatste sacramenten, maar vandaag ontstaan nieuwe al dan niet christelijke rituelen bij het levenseinde.

© KNA-Bild

7 CULTUUR OMDAT DE DOOD ONS WEER TOT LEVEN KAN VOEREN

De vzw Reveil lanceerde begin oktober een jaarlijks tijdschrift dat telkens in de aanloop naar 1 november verhalen brengt over leven en dood.

13 AARTSBISDOM VERLOREN HARTSLAGEN IN ABDIJ VAN PARK

Kunstenaar Stijn D'Hondt registreert de hartslag van rouwenden en brengt ze in beeld in een tentoonstelling in de Abdij van Park in Heverlee.